

זלל"ה קשה שם בשנת דהא דאמר מה"ד דם מיפקד פקיד, ואיך אפשר לומר כן, דא"כ איך יליף ר"ש ממילה דמקלקל נחצורה חייב מדאינטריך קרא למישרי מילה בשנת כיון דנמילה דם מיפקד פקיד ולא הוי נחצורה כלל. ונ"ל דרק דם היוצא ע"י מציצה הוי ס"ד לומר דמיפקד פקיד משום דכיון שכבר נחתך עור הערלה שוב הוי הדם יוצא מאליו ונעשה מיפקד פקיד, אבל קודם שנחתך עור הערלה הוי דם המילה נחצורי מיחצר ויש בו משום נחצורה. ולפי"ז גם לרמז"ס יש לומר דל"ק מחולב, דהתם אע"ג דהחלב מיפקד פקיד מ"מ אינו יוצא מאליו ואית גי' משום מפרק, משא"כ נדם מציצה כיון שכבר נחתך העור ע"י המילה הנה הדם יוצא מאליו, ואי מיפקד פקיד אין זה מפרק. וניחא נמי הא דכתובות, דאי מיפקד פקיד היינו לאחר שכבר נעשה הפתח דאז יוצא הדם מאליו וכפירש"י התם נד"ה מיפקד פקיד, שפוחין לו ויוצא ומש"ה ליכא מפרק :

דף ע"ה ע"א, רש"י ד"ה טפי ניחא לי, וכי מודה ר"ש נמידי דלא איכפת לי' אי מתרמי, ומיהו איכווני לא מיכוין, עי' דו"ח לרבינו הגרעק"א, ונבנה"ש לקמן דף ק"ג ע"א, ובתורעק"א אות קכ"ה שהקשה על רש"י דהכא ממש"כ רש"י שם דף ק"ג ע"א נד"ה נארעא דחנרי', לא איכפת לי' ליפות, הרי נמידי דלא איכפת לי' פטור לר"ש, ולא כמו שכתב רש"י כאן דנמידי דלא איכפת לי' מודה ר"ש דחייב, וכן רמז ע"ז בהגהת הנ"ח כאן, והנה כבר הקשו תוס' על רש"י מסוגיא דלקמן דף ק"ג, ואך מפני שאפשר שרש"י מפרש התם נענין אחר, משו"ה הקשה הגרעק"א מרש"י שם שסותר א"ע מפירושו כאן. ואולם לענ"ד אפשר לומר, לפי"מ שהקשו תוס' כאן נד"ה טפי, לפי"מ דמוכח בחגיגה דהא דמלאכה שא"ל לגופה פטור לר"ש הוי מטעם מלאכת מחשבת, וא"כ נחצורה דמקלקל חייב לר"ש, ולא נעזי מלאכת מחשבת יש לחייב ג"כ דנר שא"ל לגופה, ואמאי פטרינן הכא מטעם זה שאין זה

עוד יש לומר כיון דהכא לר' יהודה קיימינן, דלדיד' מלאכה שא"ל לגופה חייב, וגם ת"ק לאו ר"ש הוא, וגם מקלקל נחצורה לדידהו פטור, וגם מתעסק נחצורה פטור, ולפי"ז הא דאמרינן הכא מתעסק הוי אצל נטילת נשמה הוי כפשטא, דלדידהו מתעסק פטור מטעם מחשבת, וכפירש"י ולא כתוס' נד"ה מתעסק, והא דפרכין מהא דמודה

דף ע"ה ע"א, רש"י ד"ה טפי ניחא לי, וכי מודה ר"ש נמידי דלא איכפת לי' אי מתרמי, ומיהו איכווני לא מיכוין, עי' דו"ח לרבינו הגרעק"א, ונבנה"ש לקמן דף ק"ג ע"א, ובתורעק"א אות קכ"ה שהקשה על רש"י דהכא ממש"כ רש"י שם דף ק"ג ע"א נד"ה נארעא דחנרי', לא איכפת לי' ליפות, הרי נמידי דלא איכפת לי' פטור לר"ש, ולא כמו שכתב רש"י כאן דנמידי דלא איכפת לי' מודה ר"ש דחייב, וכן רמז ע"ז בהגהת הנ"ח כאן, והנה כבר הקשו תוס' על רש"י מסוגיא דלקמן דף ק"ג, ואך מפני שאפשר שרש"י מפרש התם נענין אחר, משו"ה הקשה הגרעק"א מרש"י שם שסותר א"ע מפירושו כאן. ואולם לענ"ד אפשר לומר, לפי"מ שהקשו תוס' כאן נד"ה טפי, לפי"מ דמוכח בחגיגה דהא דמלאכה שא"ל לגופה פטור לר"ש הוי מטעם מלאכת מחשבת, וא"כ נחצורה דמקלקל חייב לר"ש, ולא נעזי מלאכת מחשבת יש לחייב ג"כ דנר שא"ל לגופה, ואמאי פטרינן הכא מטעם זה שאין זה

ר"ש נפס"ר, היינו משום דכיון דר"ש דמיקל נדר
 שאין מתכוין בעלמא, מודה נפס"ר, ומכ"כ לר'
 יהודה דפס"ר נקרא כמו מתכוין, אבל למאי דמשי
 שאני הכא דכמה דאית זי' מיתא טפי ניחא לי',
 היינו דנאופן זה שוב הוי מתעסק כפירש"י, וע"ז
 מסיק רש"י דנאופן זה אין להקשות מר"ש על ר'
 יהודה ומכ"כ כמו דפריך לעיל, משום דכי מודה
 ר"ש נפס"ר הוה צמידי דלא איכפת לי', כלומר רק
 נאופן זה דלא איכפת לי', יש ללמוד מר"ש לר"י,
 דפס"ר הוה אין מכיון כמכוין, ואע"ג דלר"ש פטור
 גם כה"ג, אין זה שייכות לר' יהודה, דרק ממה
 שמצינו ^{דמצינו} תומרא לר"ש יש ללמוד לר' יהודה מכ"כ,
 אבל ממה שמקיל ר"ש הלל הוה רק מטעם שא"ז
 לגופה, ור' יהודה הלל פליג ע"ז, והכא לא מיירי
 ת"ק ור' יהודה רק צענין כוונה וצענין מתעסק,
 ומש"ה לא כתב רש"י דכי מודה ר"ש צמידי דניחא
 לי', כמו שהוא לפי האמת אליבא דר"ש, משום דהלל
 הכא לר' יהודה קיימין, ולדידי' לא צעין דניחא לי',
 ואפילו אם רק לא איכפת לי' חייב לדידי', כיון
 דלדידי' מלאכה שא"ז לגופה חייב, ועי' מהר"מ
 שניאר כמו שכתנתי נפשט הגמ', ונמש"כ יש ליישנ
 מה שפירש"י כאן ע"ג, דנמשכן הוי נטילת נשמה
 דחלזון ועמדו ע"ז מהרש"ל ומהרש"א כאן, וגם
 בתורעק"א אות קל"ג, הלל נחלזון ליכא נטילת
 נשמה, כדאמרינן הכא דכל מה דאית זי' נשמה טפי
 ניחא לי', ולמש"כ נפ"י דעת רש"י, דהא דאמרינן
 דכ"כ דאית זי' נשמה טפי ניח"ל, היינו דעי"ז הוי
 מתעסק, ופטור לר' יהודה דס"ל מקלקל נחצורה
 פטור, אבל לשמואל דאית לי' נכריתות שהניאו תוס'
 כאן דס"ל מקלקל נחצורה חייב, לא שייך למיפטר
 מטעם מתעסק, ואיכא נחלזון משום נטילת נשמה,
 ומש"ה רש"י אליבא דשמואל כתב דהוי נחלזון
 נטילת נשמה :

דף ע"ח ע"ב, גמרא, רבן סנרי אסור לשהות
 שטר פרוע, עי' גה"ש שהקשה הא חזי לי'
 למחוק השטר ויהי מותר להשהותו לצור ע"פ

ללוחיתו, והנה לכאורה אינו מונן, הא דפשוט לי'
 לרצונו הגרעק"א, דשטר מחוק מותר להשהותו,
 הלל שנינו נז"ז דף קס"ח מי שנמחק שטר חובו
 מעמיד עליו עדים ועושין לו קיומא, וכיון דאפשר
 לגבות בו איך מותר להשהותו, ונראה דס"ל דדוקא
 נמחק מעמדו מיירי התם נז"ז, כמו שפי' שם
 רש"י, אבל כאן כוונתו שימחק צידים ע"י העצרת
 קולמוס, וזה האופן א"א שוב לגבות בו לעולם,
 ומותר לקיימו. אבל הלל קשה טובא איך אפשר
 לומר אליבא דר' יהודה דסנר מותר לשהות שטר
 פרוע, ומי לא חייב לעולה כזאת, כיון שאפשר
 שיגבה בו ויטריף לקוחות שלא כדין, ולזאת היה
 נראה לומר, דהא דאמר לר' יהודה מותר לשהות
 שטר פרוע היינו ע"י שימחק אותו נאופן שלא
 יצא לעולם לידי גזייתא, ולרבנן גם כזה אסור,
 שלא חילקו בין מחיקה מאליו ובין מחיקה ע"י אדם.
 ובלא"ה יש לומר דלא טרח אינש למחוק נשנל לצור
 ע"פ ללוחיתו, כדאיתא בגמ' לגבי כמה דברים, ועי'
 רש"ש ונחי' הגר"מ מפניסק מש"כ בזה :

דף פ' ע"א, נרש"י ד"ה והוא שיש חיוצ חטאת,
 כגון קרפף יותר מנ' סאתים. עי' גה"ש
 שניין להקשות ע"ז מעליל דף ז' ע"א, והיינו מהא
 דאמרינן התם קרפף יותר מסאתים שלא הוקף
 לדירה הזורק לתוכו חייב דהוי רה"י מה"ת, וע"ש
 מה שכתנתי בזה :

שם ע"ב, נעי ר"א קשר עליון או קשר תחתון,
 תיקו. הנה צרמנ"ס פי"ח משנת הל"ד
 כתב המוציא קנה כדי לעשות קולמוס המגיע לראשי
 אלצעותיו, ועי' תורעק"א אות ה"ד שהדין נדעת
 הרמנ"ס נמש"כ המגיע לראשי אלצעותיו, דהיינו
 עד קשר העליון שנאמנע היד, ופסק איציעא דר"א
 לחומרא לגבי חיוצ חטאת, דכיון דהוי איציעא דלא
 נפשטה א"א לחייב חטאת מספק, אלא נשמגיע
 לקשר עליון, שזו ליכא ספיקא, ומתוך כך הקשה
 על הרע"ז נפירשו שפירש נמתי' דתקן קנה כדי